

چکیده

این پژوهش با هدف مقایسه اثربخشی دو گروه درمان شناختی- رفتاری و دارو درمانی (متادون) در افزایش خودکارآمدی و امیدواری و کاهش دشواری بین فردی انجام پذیرفت. مطالعه حاضر از نوع پژوهش‌های آزمایشی است. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه افرادی که در دو ماه مهر و آبان به مراکز ان‌ای و کلینیک‌های ترک اعتیاد رشت و آستانه مراجعه کرده بودند، می‌باشد. ۶۰ نفر پس از غربالگری به همکاری با روش تصادفی انتخاب شدند و به تصادف در سه گروه (۲۰ نفر ان‌ای، ۲۰ نفر متادون، ۲۰ نفر گواه) قرار گرفتند. در این پژوهش برای گردآوری داده‌ها از پرسشنامه امیدواری اشنایدر، پرسشنامه خودکارآمدی ترک اعتیاد برامسون و پرسشنامه دشواری‌های بین فردی با رخام استفاده شد. برای آزمون فرضیه‌های پژوهش، از آزمون‌های آماری پارامتریک مانکوا استفاده شد. در ضمن کلیه عملیات آماری با استفاده از نرم‌افزار SPSS تجزیه و تحلیل شد. نتایج پژوهش نشان دادند که اثر آموزش گروه درمانی شناختی و رفتاری و دارو درمانی (متادون) در افزایش خودکارآمدی و امیدواری و کاهش دشواری بین فردی در یک متغیر ترکیبی با $\eta^2 \text{ Partial} = 0.66$ ، $wilk's \text{ ambada} = 117/0$ ، $F(6) = 45/33$ اثر معنی‌داری داشته است ($P > 0.01$). همچنین آموزش گروه درمانی بیش از دارو درمانی (متادون) بر خودکارآمدی و کاهش دشواری بین فردی اثر داشته است و دارو درمانی (متادون) بیشتر بر افزایش امیدواری مؤثر بوده است.

واژگان کلیدی: درمان شناختی و رفتاری، دارو درمانی (متادون)، خودکارآمدی، امیدواری، دشواری بین فردی.